

Індекс 97835

ВЕСЕЛА

№ 1 • 2017
січень

ПЕРЕЦЬ

РЕСПУБЛІКА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Мети, синку, цю погань з України!

Знову з народом! Відкриті звернення до громадян Веселої республіки ПЕРЕЦЬ

Адорогі друзі, обійдемося без пафосу!.. Може, декому і прикортить порівняти вихід першого в цьому, 2017 році, числа Перця із чарівним птахом-Феніксом, який знову і знову відроджується із власного попелу... Але це образне порівняння не тільки, м'яко кажучи, некоректне, а й за природою своєю явно хибне.

Феномен Перця має зовсім іншу міфологеми. Бо Перець ніколи не вмирав! Він — безсмертний! Як і нездоланний український народ, який сміявся, сміється і буде сміятися над усім тим, що заважає йому утверджуватися Безсмертям у безмежжі Вічності.

...Заливчасто весело, а частіше уїдливо, сміявся неситий український характер, і продовжував жити на своїй Богом даній землі!..

Інакше б наш народ не вижив. Він сміявся, сміявся різножанрово — підбадьорливим дотепом, доречним жартом, добросердим лукавством, іронією... а часто-густо й убивчим сарказмом. Аж поки у 1922 році не засміявся на повний голос своїм першим друкованим Словосміхом...

І це був новонароджений журнал "Червоний Перець". Заснував його поет Еллан Блакитний, і разом із фейлетоністом Остапом Вишнею та молодим карикатуристом Олександром Довженком дав йому соціальну путівку у велике народне життя.

З того часу вся велелюдна українська громада засміялась навкруг таким іскристим, мудровеселим, приперченим Сміхом, що наш великий народний сміхотворець Остап Вишня згодом змушений був зізнатись: "ми сміялись, сміємось і будемо сміятися із радянських дурнів"...

...А втім, засміялись українці ще й, власне, над собою... Аби завчасу убезпечити себе від можливого пошиття у самозакохані дурні... І не погіршити проти давньої, як світ, істини: добре сміється тільки той, хто вміє посміятися над власними вадами.

За більш як 90-річну історію свого вікування чого тільки не пережив Перець. "Радянські дурні" закривали часопис у 30-х роках ХХ століття, нищили фізично найталановитішу плеяду його творців, призупиняли вихід у світ різними постановами, декретами, інструкціями, циркулярами і просто чиновницько-тупеньким "ніззя"...

Про все це міг би чимало розповісти нашим сучасникам колишній очільник журналу Федір Юрійович Маківчук — редактор-легенда, який впродовж сорока літ — від 1946 року і до горбачовської відлиги — незмінно очолював цей бойовий сатиричний журнал...

Саме за його керівництва Перець, навколо якого згуртувались обдаровані непересічним талантом сміхотворці, — розкрилився усією силою та міццю народного Сміху і сягнув вершинного, більш як тримільйонного накладу. Не було в Україні, здається, такої родини, де б не читали цей задержувато-сміливий журнал. Журнал, який у тій державі панівної "кремльовської" "Правди" створив воістину власну вільну Веселу Державу Сміху.

Читаючи Перець, народ наш беріг живий розум, здорове почуття гумору, критичне ставлення до дійсності, глибинне розуміння соціальної справедливості і людської честі. А ще беріг свою віру в те, що будь-яке зло має бути покаране, що неодмінно має восторжествувати Добро...

...Чи не з такою святою вірою у Справедливість починався у незалежній українській столиці Майдан Гідності?!

Та за епохи нікчемного президентства шапкохапуна-Януковича, що тепер є ростовським біженцем, його тодішні холуї-нукери вкотре перекрили кисень славному Перцеві... Виявилося, що практика генетичних "радянських дурнів" досі живуча.

Але і Перець, будемо відвертими, за нетривкий час свого мовчання — як той мудрий звитяжний воїн! — зробив певні висновки із своїх нещодавніх поразок і, вправно перегрупвавши боездатні гумористично-сатиричні легіони та загостривши пера й олівці, знову йде до свого читача. І не просто йде, а зі своїми одностудійцями-шанувальниками відроджує Веселу республіку Сміху... В межах непорушних українських кордонів, що простяглись вздовж і вишир: від зелених Карпат до безкраїх донецьких степів, від замріяних поліських озер-очей до вершин скелястого Ай-Петрі.

Вірино, Весела Республіка Сміху не дасть новітнім привладним божкам-зłodям та їм подібним підспівувачам-утриманцям безкарно та зухвало і далі дерибанити рідну українську землю та її багатства, перетворюючи нас, споконвічних господарів цієї землі, на безмовних люмпен-рабів... Ця Республіка разом з усім народом нарешті скаже своє тверде і вагоме слово ворогам-окупантам.

А людям чесним, добрим і світлим Весела республіка Перець, як і раніше, знову подарує свою щирі усмішку. А ще наш авторський колектив приберіг чимало іронічних, пародійних сюрпризів для своїх пристрасних шанувальників.

Ну, хоча б такий... Певно, ніде у світі нема такої оригінальної форми правління, як у нас, у Перчанській громаді. У третьому розділі Перчанської Конституції (яка згодом буде опублікована для обговорення та затвердження) записано, що на виконання надважливих завдань, які в наш непростий час стоять перед Веселою Республікою і через те вимагають подвійної мудрості від її керівництва, очільництво буде здійснюватися одразу аж двома... Президентами. А як виглядатиме це на практиці, то поживемо — побачимо!

Отож, наповнюймо наше життя Сміхом — радісним, життєствердним!.. І водночас набуваймо через поштові відділення та пункти передплати УДППЗ "Укрпошта" вільного громадянства Веселої республіки ПЕРЕЦЬ (Пакет соціальних гарантій буде повідомлено окремо. Прим. — ПЦ СА Перець).

Хай мудрий Сміх єднає Всіх! Бо Сміх — це щедра Свято тих, хто вміє любити життя. Хто вміє любити свободу — свободу, яку може подарувати особистості тільки духовно здорове громадянське суспільство, до будівництва якого Перець найактивніше донині долучається!

Слава Перцю! Слава Україні!

Яка завжди вміла сміятися переможно!

Єдиний Прес-центр Сміхової Адміністрації
на двох Президентів Веселої республіки ПЕРЕЦЬ.

P.S. Із повним керівним складом Веселої республіки
ПЕРЕЦЬ можна ознайомитись у вихідних даних,
розміщених на 19 та 20 сторінках.

Новорічне звернення громадськості хутора "Мозамбік" до всієї громадськості України і світу

Вельми чарівні сестрове!
Достойні лицарської честі братове!

Гряде наступний часовий рубіж — умовний рубіж конкретного 2017 року. Громадськість хутора "Мозамбік", що в джунглях Європи, вітає Вас, посіває Вам добірним зерном і віншує Вам добру долю!

Кожного року, перестрибуючи із "вчора" у "завтра", надіємося на щось незвичне, нове, краще. І, як завжди, знаємо, із чого вистрибуємо, а у що застрибнемо — не відаємо. Тож, допоможи, Господи, аби на цей раз рік прийдешній був для нас і

добрим, і багатим, і мирним.

За східним календарем, 2014 рік вважався роком баского Коня.

Благородний Кінь приніс українському народові волю, розгублену ним за століття лихоліть лицарську відвагу та національну гідність.

Але... За "сакральним" літочисленням оракулів московського кремля 2014 рік вважався роком Червоного Віслюка.

І московитський Віслюк приніс Україні кроваву "Йолку", засіяв українські землі смертельним чортвинням, а свого мутавого двоголового гербального стерв'ятника намагається огнізнити на загарбаних територіях України, аби постійно каркав, що це "ісконно руські землі"...

Рік 2015 ий за східним літочисленням — був роком Голубої Кози. Доброї і лагідної, яка асоціюється із спокійним морем і шатром чистого голубого неба.

Але за "сакральним" літочисленням

московитських оракулів 2015 рік був роком Червоного Козла. Впертого, агресивного, непередбачуваного. Отже нормальному цивілізованому світові явилось ординське агресивне тупе козломордіє з "ядерними" матюками на язичі і ядерними лякалками на рогах.

Правда, деякі "свати" і "свах" того ж цивілізованого світу почали шукати "козляничної" дипломатії, бо дуже бояться "нової холодної війни". Історичні ж факти доводять, що якраз ті, хто бояться воєн холодних, провокують гарячі. Та й, видно, що у тих "сватів" і "свах" не все гаразд із терморегуляторами. Бо вони, на жаль, не відчують, що отой "козел" вже давно почав проти України війну дуже гарячу, дуже підлу і дуже кровопролитну. А їм вішає на вуха локшину, що це не війна, а "принужденіє к "Русскому міру".

То ж мусимо самі і "козлові" роги обламувати, і Європу заспокоювати... Ще й манкуртів перевиховувати. Бо за кілька століть "братерства" отой самопроголошений "старший родич" наплодив на землі нашої стільки козлоцапії, що та брудними ратицями не лише українську землю

витолочила, а й українську душу толочить...

Отже, вельми чарівні сестрове! І достойні лицарської честі братове!

На Новий, 2017 рік, із далекосхідних країн до цивілізованого людства спішить "Вогняний Півень". "Вогняний" — запальний, енергійний, невтомний "вістун світанку" на планеті Земля, а не палій, як тішаться чорні сили. Він прагне підказати людству, що мир і спокій, порозуміння і злагоду не здобувають коліноприклонством перед тупими віслюками, чи агресивними козлами. Аморальну, дику істоту цивілізованою мораллю не перевиховаш. Людству треба відучитися жити за принципом прислів'я: "Чеши дідька зрідка, аби гладкий був". Дідько, себто Сатана, буде завжди Сатаною. І скільки б хто перед ним не пританцьовував, скільки б хто його не "гладив," чортівня із нього не вийде, і святим він ніколи не стане.

Вогняний вістун світанку сподіється, що

ота вища істота, яка назвала себе людиною, "візьметься за розум", згадає про совість, відповідальність перед нащадками і не дозволить агресивним віслюкам та козлам, навіть титулованим клеймом "президента",

безкарно розпалювати вогнища війни та руйнації у будь-якій точці земного простору. Бо кожна нормальна людина має право на свободу і свою державу. А від кожного загарбницького палаючого квача, кинутого агресивним придурком, може згоріти увесь ПРОСТІР. Разом із грішниками і праведними...

До нас же, в Україну, разом із Новим роком та енергійним Півнем, має прийти ЗДОРОВИЙ ГЛУЗД і ВЕЛИКА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ. Кожного. І діяча державного, чиновного, і "діяча", чи "діячки" біля кожної приватної печі. Держава будується від порога у кожній хаті. А нам треба підняти з руїни свою державу УКРАЇНУ. Піднести її до висот достатку і справедливості, людської поваги й шани. Нам буде нелегко. Але чим важче нести, тим легше їсти.

Організуймо свій героїзм, свою національну свідомість, єдність і злагоду.

Проти України, її волі і нашої долі йде брудна війна московитської агресії. В державі неспокій, тривога, жертви. Але...

Стривожені орли, злітають в небо. Аби з висот упасти на голови тих, хто руйнує їхні гнізда. Сполохані жаби стрибають у болото. Аби там тихо пересидіти "незручності" й самим перетворитися на болото.

Чарівні орлиці і вірні орли України! Віншуємо Вас із Новим 2017 роком! Роком нашої надії, роком наших доленосних випробувань!

Шануймося! Єднаймося! Маймося! Тримаймося!

І... не з'їдаймося. Бо нас ще буде кому їсти...

Звернення до друку подав

Євген ДУДАР,

Повноважний, Надзвичайний і Постійно Діючий посол
Веселої Республіки Перець в Україні.

Малюнки

Анатолія ВАСИЛЕНКА.

ЩО НАМ РІК НОВИЙ НЕСЕ

Надворі мете,
Рік новий бреде.
З неба сніг трясє,
Що нам рік несе?
Баранам — газету,
Коням — сигарету,
Слонам — велосипед,
Задові перед,
Книжкам — цвіль,
Кожухам — міль,
Скупим — податки,
Олігархам — нестатки,
Боксерам — синці,
Лисим — гребінці,
Огрядним — смалець,
Крутим — палець,
Бабам — новини,
Священикам — хрестини,
Столярам — сук,
Політикам — бук,
Артистам — аплодисменти,
Панночкам — компліменти,
Водіям — дороги,
Воякам — Перемоги!

Микола САВЧУК.

М. Коломия
Івано-Франківської області.

Веселі макогончики

ПРЯМА ІНВЕСТИЦІЯ

Розмова у ході слідства.

— Шановний пане прокуро-
ре, ви ж добре знаєте, що ха-
бар, який я одержав від того
мурмила, тільки за Криміналь-
ним кодексом кваліфікується як
злочин, а за Господарським він,
тобто хабар, цілком може зву-
чати благородно і цивілізовано.
Скажімо, так: пряма інвестиція
до господарської кишені нового
набувача власності. До речі, не
підкажете, скільки у вашій уста-
нові може коштувати ця іннова-
ційно-інвестиційна послуга для
повного перекваліфікування
моєї справи у нове проваджен-
ня для остаточного виправдан-
ня у суді?

Юрій КРУЦЬ.

с. Чорнянка
Каховського району
Херсонської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Станеш біля МВФ і попросиш: дайте, не минайте! Дитині не відмовлять.

Валерій ЧМИРЬОВ

— З Новим роком, шефе!

Олег ГУЦЮЛ

Не люблю цих іноземних словечок. Наче й нічого такого. Звук та й годі. А клопотів не оберешся.

Заходить якомсь чоловічок. Містечковий інтелігентик. Окулярик. Тихий, милий та гожий. Ручки тремтять від хвилювання.

— Ось. Написав, — обережно кладе на стіл тонку зелену теку. — Воно, може, й нікчемне. Але, знаєте, завжди надієшся на диво...

— Що ж, почитаємо, — співчутливо гортаю дрібненько списані аркушки.

— А це... вам, — хапливо розгортає відвідувач якийсь пакуночок. — Презент.

Морщуся від солодкої іноземщини. А посмілий благодійник хутенько накручує забавну іграшку. Песик. Рудий. Плюшевий. Стрибає по столу і... гавкає. Натурально.

— Ну що ви, — знічено червонію. — Який презент? У нас так не заведено...

— Нічого, нічого. Це ж дрібничка, — наполягає окулярик.

— Але прошу вас, добродію, заховайте цього цуцика...

— Ні, ні, ні, — задкує тасмичний гість. І не встигаю я отямитись, як від нього залишається тільки млюсний запах дешевого одеколону.

Рудий песик зухвало дивиться на мене червонястими гудзичками. Але не гавкає...

От халепа! Хоч би хтось не зайшов. Боязко поглядаю на двері і невпопад запихаю пручливого двірнягу до глибокої шухляди. Витираю хусточкою спітнілого лоба. Полегшено зітхаю. Все! Порядок...

Дома онука не натішиться:

— Ой спасибі, дідусю! Де це ти взяв таку собачку?

— Вкрав! — кажу сердито. А куцохвостий клацає лапками по підлозі, весело стрибає. І гавкає.

Подія стала потроху забуватися. Але одного дня відчиняються двері і заходить... окулярик. Де й ділася інтелігентна делікатність. Пахтить одеколоном. Зухвало, без запрошення сідає у крісло і запанібрата питає:

— Ну як мій опус? Коли буде надруковано?

— Та-а... знаєте... — мимрю невпевнено. — До публікації ще далеко. Сирувате воно, та й розтягнуте занадто.

— А ви тут навіщо? Вам і карти в руки. Дотягуйте! — грізно блискають окуляри.

Оце попався! Видобуваю із себе всі рештки дипломатії. Сяк так випроводжаю хамовитого вампіра. Зачинаюся на англійський замок і вкотре гидливо розкриваю зашмульгану зелену теку. Боже поможи!..

Що мені довелося пережити з тим "опусом", не розкаже навіть безмежно терплячий античний Сізіф. Приходжу додому, знеможено падаю на канапу. А з-під неї клацає лапками рудий цуцик. І гавкає...

Та ось, нарешті, викотив ту брилу на вершину. Надрукували! Ну, думаю, минулося. Еге ж бо! Щойно взявся за рукописи, як розгонисто зарипіли двері — і повіяло млюсним протягом дешевого одеколону.

— Привіт, колего! — діловито вмоується у кріслі новоз'явлений друг по перу. І врочисто видобуває з портфеля товстелезну червону теку.

— Що це? — внутрішньо здригаюсь, немов бачу перед собою фарбованого крокодила.

— Новий твір! — гордо заявляє живий класик і виляпує на стіл шось намокле, бридке і смердюче. — А це для вас. Презент!

Приглядаюсь — а то ж дві посинілі курки. Неживі. Недбало обскубані.

— Та ви що собі дозволяєте?! — кричу у нестямі і тупочу ногами. — Негайно забирайте оці трупи і геть відціля! Щоб духу вашого одеколонного не було...

Оділляли мене співробітники. Одвезли додому. А там глузливо махає хвостиком рудий песик. І гавкає. Та ще й дружина скрушно докоряє:

— Ну й дурний!.. А я сушу голову, що його на вечерю зварити...

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

м. Київ.

Віктор ГОЛУБ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

На народну діалектику

Епіграма

У Бога є теж протилежність.
Не називатиму всує...
Геройство і жлобство безмежне
Віддавна у нас сусіднують.

Скрізь множать бомжів олігархи —
Природну свою протизагу.
І що з цього приводу каркнеш?
Так... просто звертаю увагу.

Похвальні діла добродитців
Шахрайські "доповнюють" схеми.
У Києві і у глибинці
Йдуть поруч — святі і нікчеми.

Багато у нас патріотів,
Та радість далеко не повна.
Є зрадників ціла когорта
І юрми лакуз хитромовних.

Яка діалектика дивна!
Народна, блін, шизофренія!
Здається, що безперспективна...
Та все ж — не лишає надії.

Павло СТОРОЖЕНКО.
м. Полтава.

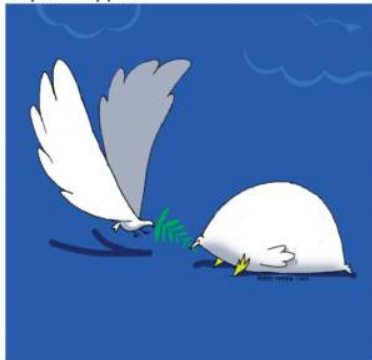
Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Віктор ГОЛУБ

Сергій ФЕДЬКО

Геннадій НАЗАРОВ

Валерій ЧМИРЬОВ

Байстріук на Андріївському узвозі

Фейлетон

Не пригадуєте, що означає український народний вираз "принести в подоли"? Народити байстріюка...

Споруджений на Андріївському узвозі чорно-жовтий куб, чи то пак будинок "Театру на Подолі", не вписався у традиційне історичне середовище заповідного куточка Києва і викликав дружну ненависть киян.

У запалі не одразу згадали, що архітектурне рішення, хоч би яке воно було геніальне, мало об'єктивно відповідати щонайменше статусу Андріївського узвозу як пам'ятки містобудування національного значення "Замкова гора — Андріївський узвіз".

Однак, про це геть забули і архітектор, і Міністерство культури України, під патронатом якого перебуває узвіз, і Київрада, і міська держадміністрація, яка відповідає за охорону культурної спадщини в столиці, і сам головний режисер театру, якому, видно, від щастя потьмарили свідомість гроші, які на

завершення будівництва театру дала компанія "Рошен"... Що ж, 165 мільйонів гривень — сума, безперечно, чимала і, якщо йти точно за батечком Фрейдом, то це саме той слушний момент для здійснення будь-яких прихованих бажань!..

Потім, правда, пам'яткоохоронна громада зацікавилася проектом скандальної халабуды. А коли полізли порушення за порушеннями, і раптом згадали про Закон, винуватці самі звинуватили киян у культурній відсталості... Мовляв, у чорній халабуді театру корінні жителі столиці не "прочитали" знакового "Чорного квадрата" Малевича, перед яким, як перед модерністською іконою, колінкує увесь культурний світ. Проте, цей хитромудрий хід чинуш не спрацював. "Чорним квадратом" киян не вкоськали і на коліна не поставили.

Тоді у Спільці архітекторів України зібралися зодчі, щоб не керуватися смаквіщиною і винести свій професійний

вердикт. Чекали і на творця скандального новобуду — архітектора О. Дроздова...

Доки він летів з Харкова, з'ясувалося, що будинок "Театру на Подолі" — і незаконно народжений, і не відповідає проекту, і порушує видове розкриття Замкової гори, відомої іще як Киселівка, і як претензійна чужорідна споруда, свавільно вставлена у автентичну забудову XIX століття, перетворює ансамбль узвозу з його елегантно романтичною і ностальгічною атмосферою "Срібного віку" на безглузду какофонію, якщо згадати, що архітектура — це застигла музика, і те, що "Чорний квадрат", — це басчка для дурнів, бо сама споруда по-епігонськи скопійована з тієї, що вже стоїть у британському містечку Шеффільді, і про порушення авторських прав на затверджений проект інших архітекторів...

Одне слово, порушень було стільки, що кожне з них тягло на кримінальну відповідальність... Не забули і про чиновників Міністерства культури України, які відсторонено споглядали за тим, як вкотре вже за їхнього повного невтручання плондрується підпічна йому пам'ятка історії містобудування національного значення, що є кримінальним злочином і волає про покарання винних посадовців усіх мастей.

Стали міркувати, як прикрити байстріюка. Посипалися пропозиції: наліпити на фасад прикрас, щоб замаскувати будівлю під стиль

Володимир СОЛОНЬКО

Андрій САЄНКО

Олег СМАЛЬ

Сергій ФЕДЬКО

САТИРИЧНІ КРИЖИНКИ ІЗ ПЕРЧАНСЬКОЇ ТОРБИНКИ...

Футболістів за кордоном
Купують навалом —
Кажуть, що своїх талантів
У країні мало...

Я не знаю, чи бували
Такі прецеденти —
То ж може там купувати
Ще і президентів?..

Микола КАПУСТА.

Не зраджуючи принципів

Він завжди був ревним і свідомим,
Чим і заробляв собі на хліб:
В ті часи — як секретар парткому,
А тепер — як православний піп...

Люди не змінилися

Це відбулась метаморфоза
Орієнтирів, а не людей:
Колись рівнялись на Христа —
Тепер рівняються на Юду...

Гриць ГАЙОВИЙ.

узвозу, обсадити виноградом, щоб той заплів його по самий дах, сховав під собою і злив із Замковою горою... Нагадали й про труп загиблого американця, який пролежав у театрі півтора року, і це, мовляв, відобразилося на рішенні архітектора, тому треба назвати театр іменем американця, і тоді нічого не доведеться міняти. Заслані "козачки" не хотіли тільки згадувати про відповідальність перед Законом за скоєну наругу й порушення закону України "Про охорону культурної спадщини", державних будівельних норм і авторських прав. Як і про те, що за дурні гроші було зруйновано готове на 90% приміщення і фактично заново збудовано оцю дурню.

Попри ці курйози настроїв у самих архітекторів залишався серйозний. Вони, відчувалося, усвідомлювали, що відновити контроль над ситуацією в Києві і свій професійний статус можна, тільки притягнувши до відповідальності всіх порушників чинного і безстрокового Генерального плану 2020,

пам'яткоохоронного законодавства й авторських прав, створивши на Андріївському узвозі судовий прецедент для припинення

Попервах навіть могло скластися враження, що збиралася велика хмара! Втім, настрої одразу змінилися, коли до зали стрімкою ходою Чацького, що зійшов "з корабля на бал", сміливо влетів сам герой скандалу, дітище якого наробило стільки галасу і мимохідь зробило йому рекламу. І коли дехто з тих присутніх, кому за посадою треба було б його критикувати, притягати до відповідальності, гнати з професійного цеху і не подавати руки, кинувся до нього ручкатися, обніматися та цілуватися, надії на зміни і в Києві, і в країні згасли...

І на цьому, як у хорошему спектаклі, годилося б дати завісу.

Однак, у другій дії цього дешевого спектаклю герой скандалу з апологета Малевича перевтілювався на Остапа Бендера. Його впевнений виступ перед аудиторією архітекторів нагадав сеанс одночасної гри, який Бендер дав у шаховому клубі міста Васюки. З тією, лишень, різницею, що після того, як великому комбінатору було сказано, що "кінь так не ходить", любителі шахів у Васюках хоча б намагалися його наздогнати, щоб побити шахівницями. А київські архітектори навіть не переслідували послідовника великого комбінатора, щоб спустити його зі сходів. І

осквернителю Андріївського узвозу залишив залу з виглядом тріумфатора.

З цього можна зробити висновок, що коли всі закони і професійні норми відкинуто, зневажено і замінено баблом і кримінальними поняттями, кінь може ходити і так, і сяк. За принципом "кто смел, тот и съел".

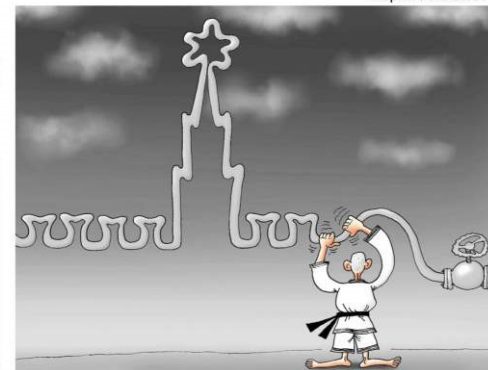
Правда, у цього неподобства є ще й про-

довження. З тітушок, які крутяться у громадському секторі і прагнуть скористатися з ситуації, щоб втертися на утримання до влади, формується "п'ята колона", яка погодить беззаконня з архітектурним викрутнем від імені "усієї вулиці, усього Києва"... Чи не про таких спритників писав колись Кобзар: "За шмат гнилої ковбаси ти батька й матір продаси"...

Тарас КІНЬКО,
префект Київського сміхового округу.

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Василь СИМОНЕНКО.

НАС СІМДЕСЯТ МІЛЬЙОНІВ

Нам в гени стільки впорнуто брехні.
Здавалося, помремо брехунами...
Але знайшлись звияжці, кажуть: НІ!
Ми козаки, і дух козацький з нами!
Замало тільки совість нас пече,
Чужим богам багато б'єм поклонів...
Гуртуймось браття, до плеча плече,
Нас сімдесят мільйонів! *
Тож годі слухать збоченських порад
Заброд, нікчем і холуївських клонів,
На Рідних Землях наведемо лад!
Нас сімдесят мільйонів!

Сергій КОВАЛЬ.

* Всього українців на планеті Земля (прим. авт.)

РАЗГОВОР С УБИЕННЫМ И ПОКИНУТЫМ СВОИМИ НА ДОНБАССЕ БОГАТЫРЕМ РУССКИМ ИВАНОМ КОЗЛОВЫМ (ЧЕЛЯБИНЦЕМ)

— Иван Козлов... Чего вам не хватало
в Челябинске расхлябинске своём?
— Работы мало, заработка мало,
К тому же мы для Родины живем.

— Иван Козлов, кровавую работу
в Донбассе тебе Родина нашла.
— Мы издали стреляли, не в охоту,
но, вишь, ответка все равно пришла.

— Иван Козлов, ты ведь недолго верил
Всем сказкам про пиндосов и бендер?
— Дурак, немножко дольше — про Бендери
Теперь не верю, только что ж — теперь?

— Иван Козлов, так ты напосми Богу,
чтоб он попам напосмил в самый раз:
Бандера не ходил ни к Таганрогу,
ни к Курску, ни тем болей, — на Кавказ.

— Напосми, да, конечно, извините,
простите, украинцы и хохлы.
Не думайте, шутя не говорите,
что, мол, Козловы все как есть — козлы.

— Козлами отпущения, Ванюша,
вас будет делать Хунта, что в Кремле.
Прости, Иван: такие вот "баклуши"
Всегда бывают на чужой земле.

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.
м. Харцизьк, Донецчина.

Володимир СОЛОНЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Де Ілліч? Пішов, бабусю, до себе
додому в Росію.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— За боротьбу з корупцією
ви нагороджуєтеся золотим
годинником та срібною
шаблею з діамантами!

— А мені „до лампочки” ваші санкції !!!

ДО УКРАЇНЦЯ!

Мій українцю, брате мій,
Ставай на прю, ставай зі мною —
Незламний Перець йде на бій
Із проклятою ордою!

Ставай, мій брате золотий,
Ставай, безстрашний чоловіче, —
На праведний, на бій святий
Тебе сама Вітчизна кличе.

Перо моє — це зброя теж,
І я сухим тримаю порох...
В кривавих відсвітах пожеж
Ми бачимо, хто справжній ворог.

Стократ страшніший за фашизм,
Що свастику нам ніс до хати, —
О, цей укрядливий рашизм,
„Брати”, що звикли тільки брати!

Ми, вічні й вільні козаки,
Ми не здавалися без бою —
В усі часи, в усі віки
Ми брали гору над ганьбою.

Не час нам думати про згин,
Та будьмо, брате мій, відверті:
У нас є вибір лиш один —
Здобути волю або вмерти.

Сам бог нам третього не дав...
Та покладаючись на Бога,
Ставай на прю до наших лав —
Й за нами буде Перемога!

Олег ЧОРНОГУЗ.

ГРА З ВОГНЕМ

Так, зазобнована Росія
Біди, що йде, не поміча,
Що Путін зерна горя сіє,
Що оголив давно меч.
Коли ж мине ця ейфорія?
Коли ж дійде нарешті ім:
Загрався так з вогнем месія,
Що спопелить і їхній дім?

Аркадій МУЗИЧУК.

ЧИ ХОЧУТЬ МОСКАЛІ ВІЙНИ?

Чи хочуть москалі війни?
Спитаємося у Сатани.
І відповідь нам Сатана:
„Де є москаль, там є війна”.

Ці піднащадки Сатани
Не хочуть жити без війни.
Щоб дати світу відпочити,
Їх треба в пекло заточити.

Хай там воюють із чортами,
Підсатанинськими братами,
Попрі заляки, перестрах,
Аж доки не опиняться в котлах...

Сергій КОВАЛЬ.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

дружній жарж Володимира Солонька

Поета, прозаїка,
автора не одного десятка книжок як для дорослих,
так і для дітей,
лауреата численних літературних премій,
дипломанта Всеукраїнської літературно-мистецької премії
ім. С. Руданського,
нашого давнього автора,
префекта Харківського сміхового округу —
Миколу ВОЗІЯНОВА
з його четвертим 20-літтям!

НЕПОТРІБНА ПОСЛУГА

Обіч дороги з високого стовпа усю ніч світив Ліхтар. Добре освітлював досить таки величезну місцину. Дякуючи йому, перехожі впевнено ступали чудово освітленою вулицею без побоювання спіткнутися чи оступитися. Ліхтар чув, як вони щиро хвалили його у розмові між собою.

— Світлиту, мабуть, і вдень! — вирішив розчулений Ліхтар.

З часом розвиднилося. Зійшло Сонце. А біля дороги на стовпі випромінював яскраве світло Ліхтар. Та дивна річ: удень його ніхто не хвалив. Перехожі — навпаки... здивовано пересмикували плечима, осудливо посміхалися.

БЕРІТЬ — СКІЛЬКИ ВЛІЗЕ...

Перед кондитерською фабрикою на довгому столі стоїть великий розкішний торт. Поряд з тортом на цупкому папері гасло: "Беріть — скільки влізе!" До столу підійшли Десертна Ложка та Совкова Лопата.

— Дискримінація! — обурилася Десертна Ложка, поглядаючи на Совкову Лопату, що стояла поруч.

— Все чесно! Все демократично! — не погодилася Совкова Лопата.

— Не вигадуй! Яка тут у біса демократія?! — продовжувала висловлювати обурення Десертна Ложка. — Гасло "Беріть — скільки влізе!" — вкрай обмежує права тих, в кого мало влізть!

ГАРАНТ БЕЗПЕКИ

— У разі небезпеки на воді, — всім обіцяла Соломинка, — ви завжди можете розраховувати на мою надійну підтримку.

Геннадій НАЗАРОВ

Двері до Петра Семеновича Ключа відчинилися: на порозі, наче казкова фея, з'явилася особиста секретарка Нюра. В кабінеті запахло парфумами "Північне сяйво".

— Петре Семеновичу, там якийсь товариш по телефону... Цікавиться, як ваше ім'я та по батькові?

— А ви йому що?

— Ну, я вирішила це питання узгодити з вами...

— Правильно вирішили. Поцікавтесь, хто він і для чого це йому!

Нюра щезла по той бік дверей, оббитих блискучим дерматинном. За кілька секунд з'явилася знову. В кабінеті вдруге запахло парфумами.

— Каже, що ви зробили йому добро... От він і хоче вас привітати листівкою з Новим роком. Але не знає, як ваше ім'я та по батькові. Сказати?

— Одну хвилиночку, — Петро Семенович глибокодумно замис-

НАХАБА

Усмішка

лився. Перед очима пропливли відвідувачі. Їх було вже й не так багато:

"Прищепи просив дитину влаштувати в садок... Хнюпа приходив за півтунком

на лікування... Шпаченко, здається, благав взяти на квартирнік... Понюхно після операції на важкій ділянці працює... Тоді був Шелудько, Жук, Сірчик... Хто б це міг бути?"

Петро Семенович глянув на Нюру.

Нюра переступила з ноги на ногу.

— Каже, що я зробив добро?.. — перепитав сердито Ключа.

— Каже, — знизала плечима Нюра.

— Женьть його! — розгнівано вигукнув Петро Семенович. — Женьть, і негайно! У три ший! Нахаба... Безсовісний... Бач, насміхатися надумав. Я особисто такого випадку не пригадую...

Олег ЧОРНОГУЗ.

Бурульки за комір...

За піввіку раз лікарню підремонтували. До візиту президента її готували. А уже напередодні витирали порошок завезли білизну чисту і здорових хворих.

У Юдеї Робін Гуд змінював акценти: Вбогим здобич роздавав під низькі проценти.

Якщо зір мене не дурить, Треба, куме, щось робить. Чи корова нишком курить, Чи то хлів у вас горить.

Володимир ЖУРБА.

Андрій САЄНКО

— Не хвилюйтеся, скоро вас просто в жар кине, коли отримаєте платіжку за опалення!

Були та є досі люди, які щось засновують: партії, об'єднання, товариства з відповідальністю й без такої, клуби, секції, гуртки... І навіть премії! Як власного імені, так і владні. У кожного — своя мета. Один норовить прославитися бодай на район, а інший — просто зробити благородну справу, яка б ушляхувала видатних предків та їхніх послідовників.

Не так уже й давно, принаймні це сталося за часів незалежної України, на Рівненщині з ініціативи тодішнього заступника голови Здолбунівської райдержадміністрації та поета в одній особі Степана Бабія з'явилася літературно-мистецька премія імені Світочів, присвячена видатним людям краю, починаючи з князя Костянтина Острозького й закінчуючи письменником Уласом Самчуком.

Кошти на неї виділяє обласна влада. А присуджується вона щорічно митцям краю за творчі здобутки та вручається на обласному святі "Дерманський світильник". Першим її лауреатом став... Степан Бабій. Став, кажуть, заслужено як громадський діяч і автор злободенних творів. Після нього цю престижну, насамперед за змістом, відзнаку отримала вже чимала когорта творців художнього слова як старшого віку, так і молодшого. Заслужено й не зовсім. Але не в цьому заноза.

Торік премію імені Світочів, розмір якої зріс удвічі, отримав, хто б ви думали? Так, знову Степан Бабій, позаяк положенням відзнаки це допускається. Але яким чином? Висунення відбулося без оприлюднення конкурсу. А

вручення — з-під поли. Бо "Дерманський світильник" "не загорівся" з незрозумілих причин, тож "пошанування" пройшло в обласній універсальній науковій бібліотеці з нагоди Всеукраїнського дня бібліотек у вузькому, так би мовити, колі. Присудили її пану Степану за публіцистичні книги на правах рукописів — "Фантомний біль", "Слова, що необхідні як патрони", "Білі голуби над Шумськом". А насправді, як кажуть очевидці, за слізне прохання автора отримати кошти для потреб... онуки. Ось такою виявилася моральна планка, яку так віртуозно перестрибнув палкий борець за справедливість та поважний митець! Перестрибнув завдяки безпринципності членів письменницької ради, які тишком-нишком "органі-

зували" подання на премію. А хіба попреш проти волі того, хто цю премію засновував? Незручно якось і боязко. Натомість нові книги багатьох членів письменницької організації, які мали б претендувати на престижну відзнаку, загубилися в тумані звичайнісінької змови гурту літературних пристосованців. Як пожартував після церемонії нагородження один із краян, є тепер сподівання, що через певний, дозволений положенням про премію, час Степан Бабій стане лауреатом утретє! А чому б ні? Своя сорочка (чи то пак — премія) — ближче до тіла.

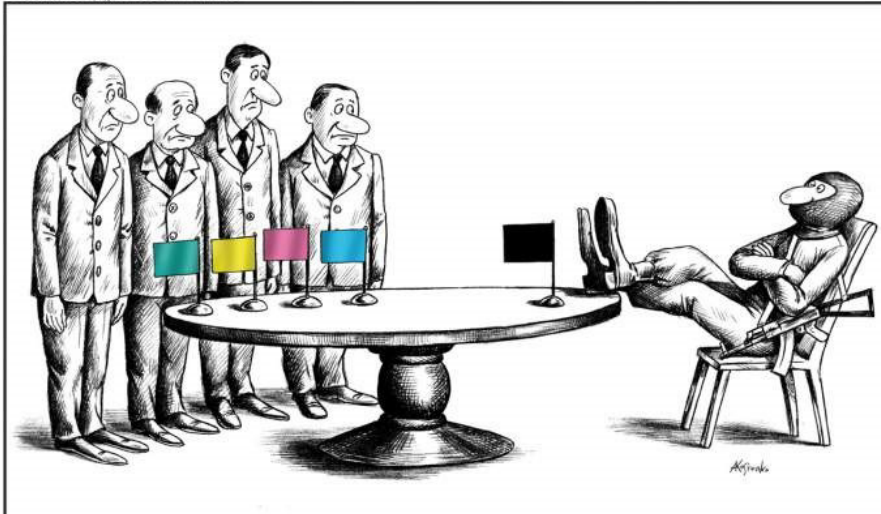
А ви кажете про корупцію у верхах... Та її ще й внизу вистачає...

Юрій БЕРЕЗА.

префект Рівненського сміхового округу.

Премія... з-під поли

Олександр КОСТЕНКО

ХВОСТА ВІДРІЗАВ

У приймальні слідчого зустрілися двоє знайомих. Один і запитує:

— Тебе за що викликають?

— А, дрібниця!.. На фермі кабану хвоста відрізав.

— І за таку дрібницю до слідчого викликають?

— Та викликають...

— А як же ти його відрізав?

— Як, як... По самі вуха!..

РОЗКАЗВ

Пізній літній вечір на селі.

— Тітко Мокрино, — гукає якийсь парубок через тин, — заберіть свого дядька!

— А що з ним? — чується по хвильці жіночий голос.

— Та п'яний лежить.

— Де?

— Біля Петра.

— А Петро де?

— Та біля дядька ж, — незадоволено буркнув парубок.

ВТОМИЛИСЯ

Два ледарі сидять на лаві.

— Ну що, ходімо? — каже один.

— Ходімо, — відповідає другий. Посиділи, помовчали.

— Ну що, ходімо? — знову озвався перший.

— Та скільки можна ходити? — розсердився другий, — треба хоч трохи посидіти.

ЗАБРАВ ЗДОРОВ'Я

На вулиці стоять чоловіки. Біля них старенький дідусь.

Пройшла молода, гарна жінка. Дідусь пильно подивився на неї, провів поглядом.

— Що це ви, діду, так придивляєтесь?..

— Оце дивлюся та й думаю: Господи, забрав здоров'я — забери й мислі, — каже дід.

ГОСТІ

— Чому це ваші кури весь час у моєму городі гребуться? — запитала сусідка сусідку.

— О!.. Так ви ж самі казали, що дуже любите, коли до вас гості приходять.

Почула і записала Лідія ЧУЖА.
м. Шпола Черкаської області.

Сторінка для дітей

ХТО ВИКРАВ МОРОЗ

Розізлилася Зима:
"Що робить з прогнозом?
Сніг то є, а то — нема.
Те ж саме з морозом.
Хуртовина не гуде.
Теплі дні і ночі..."
Глядь, аж полем Січень йде,
Щось під ніс бурмоче.
Незастебнтий кожух,
Валянки в болоті.
Перевів неквапно дух,
І присів напроти.
— Ледве, Зимонько, я встиг
Грудню на підміну. —
Навкруги розтанув сніг,
Тож я лижі скинув,
І чимало діб ішов
По болоті пішки.
Вахту я нести готов,
Лиш спочину трішки.
— Е, ні, ні! — Зима йому, —
Спочивать не будеш.
Бо на мене, на Зиму,
Скарги йдуть зусюди.
Мов, зимуй, а то гуртом Ми
Весну покличем, Проженем тебе
теплом...

— Досить! — гримнув Січень, —
Не боюсь я цих погроз,
Знаю, це — Відлига
В Грудня викрала мороз
І разом зі снігом
Заховала. Але де? —
Січень супить брови.
— Ей, Вітри! Хто їх знайде —
Я того готовий
Відпустити назавжди
На жадану волю.
Один мчить уже туди,
Де Північний полюс.
Другий — квапиться на схід,
А на захід — третій.
І четвертий свій політ
Не трима в секреті:
Курс на південь взяв мерщій
За високі гори...
...Тут Відлига голос свій
Подала з комори:
— Січню! Січню! Відчиняй
Скриню величезну!
Сніг з морозом забирай,
Та скоріш! Замерзну!

Аркадій МУЗИЧУК.

Я НАВЧИВСЯ РАХУВАТЬ

Один, два, три, чотири, п'ять,
Я навчився рахувати.
І коли їду до школи,
То рахую все навколо.

Проминув ОДНУ хатину,
ТРИ проїхало машини,
ДВІ собаки за містком
Грались в "лова" із котом.

Та й цікава у них гра,
В "лова" грає й дівчора:
Я kota зумів спіймати,
Встиг він кігті показати.

Трішки з ними я погрався
І до школи знов подався,
Тільки знову зупинився —
На ставочок задивився.

У ставку всього ЧОТИРИ
Качечки полощуть крила,
Поруч хлопчик молодець
Мив свій дзьобик горобець.

Що там робить цей нахабко?
Я у нього кинув "жабку",
"Жабка" почала стрибати,
Треба хвиляки рахувати.

Як цікаво все навколо,
Почекає мене школа.
Один, два, три, чотири, п'ять,
що іще порахувати?

Тетяна САХНО.

Малюнки Олексія КОХАНА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

© 2017. ALL RIGHTS RESERVED.

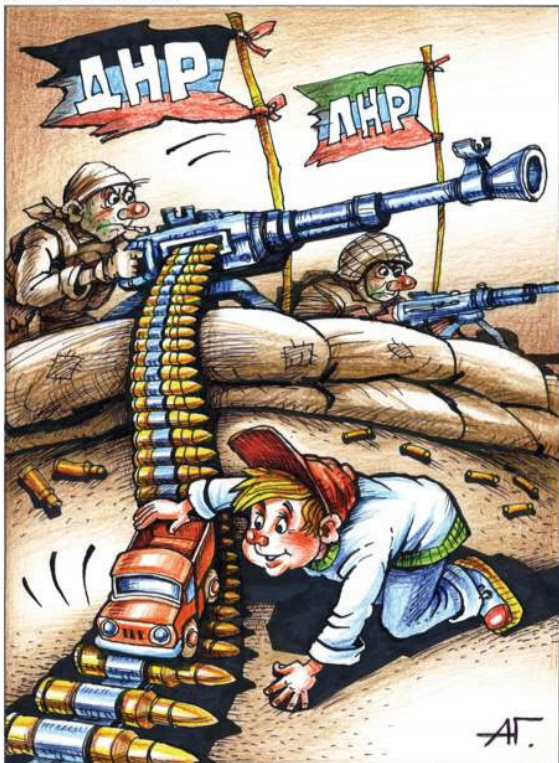
АФОРИЗМИ

- За диктатури у всіх є право на вибори без права на вибір.
- Заздрість — це божа кара для тих, кому постійно чогось бракує.
- Щоб витратити гроші з розумом, треба спочатку витратити гроші на розум.
- Не закривай рота тим, хто відкриває тобі очі.
- Мудрих вчить життя, а дурних — лише досвід.
- Ніщо так не заважає поважати розум інших, як відсутність власного.

м. Лондон.

Леонід СУХОРУКОВ.

Анатолій ГАЙНО

Роман ЛАЗОРЕНКО

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис колишнього донеччанина, а нині смиренного ченця Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2016 • ПЛАВУЧА ДУШОГУБКА ПУТІНА

Все-таки даремно деякі дотепники насміхались над одряхлілим військово-морським флотом Росії. Усіх злостивців накрила мокрим рядном знаменита путінська багатоходівочка, у процесі якої було продемонстровано секретну зброю Кремля. 21 жовтня минулого року грізна флотилія російських кораблів увійшла в протоку Ла-Манш біля надбережжя Великобританії, тримаючи курс на Сирію. І флагман флотилії — єдиний кремлівський авіаносець «Адмірал Кузнецов» — несподівано викликав справжнісінький переполюх у лютих натовців.

Застрашливий «Кузя» налякав не числом своїх літаків та наявністю іншого смертоносного озброєння. Страшна кіптява з корабельного комина, що вкрила небо над авіаносцем, огорнула також Ла-Манш і Лондон. У столиці Англії зупинився транспорт, бо не видно стало вогнів світлофорів, пішоходи перестали пізнавати одне одного, бо нагадували учасників світового форуму сажотрусів, а на башті Біг Бена тривожно закататали дзвони. Таким бойовим маневром авіаносець Путіна, названий заздрісними русофобами бербекушницею, без жодного пострілу перетворив на зону стихійного лиха пів-Європи.

Ось вона, страшна новітня зброя Путіна, про яку щотижня торочить на всіх каналах куратор російського Оборонпрому Дмитрій Рагозін. Ось він, славетний «дим отечества», котрий, як відомо, солодкий і приємний кожному московитові з пелюшок.

Отже, якщо кочегари не підведуть, то на допомогу залишеному без хімічної зброї Асаду в Сирії прийде, нарешті, гідне «Великої Росії» підкріплення — страшна кіптява московської помсти.

РОКУ 2016 • САВЧЕНКО В ОБМІН НА ЯНУКОВИЧА

Славетна колишня полонянка і нинішній нестандартний нардеп Надія Савченко запропонувала Президентові України Петрові Порошенку вибачитися перед слизькоп'ятим утікачем Віктором Януковичем і поступитися йому своїм постом.

Так, під час ток-шоу «Право на владу» Савченко розкритикувала результати «нормандської» зустрічі в Берліні. На її думку, «після таких переговорів Петрові Олексійовичу доведеться просто вибачитися перед Віктором Федоровичем, запросити його в Україну і поступитися йому своїм кріслом».

До цього Надія натякнула, що коли її наступного разу під час візиту в «народні республіки» Донбасу захоплять у полон давні друзі і «в принципі, непогані люди» Захарченко і Плотницький, то вона дозволяє Україні «не вкладатися» в її звільнення.

Напевно, тільки брак політичного досвіду завадив Савченко побачити ідеальний спосіб розв'язання проблеми. Україні потрібно обміняти Надію Савченко на втікача-президента Віктора Януковича. Нам здається, що навіть колеги по парламенту палко підтримують такий варіант обміну. Та й сама Савченко повинна бути цілком задоволена, щойно літак з Януковичем приземлиться в Борисполі, і ошасливлений народ України радісно понесе Федоровича в Межигір'я підтримувати рідних страусів.

(Далі буде)

Олена ЦУРАНОВА

ВЛАДНІ ЗРАДНИКИ

Раніше відкривалися для всіх,
А нині тим, хто знає номер коду.
Скарай, Господь, за ренегатський гріх
Дрібних люців великого народу.

НЕ ХЛІБОМ ЄДИНИМ

Шукаємо від злиднів порятунк.
Отож настирливо силкуємось чимдуж
Наповнити нехитрим харчем шлунок...
Коли ж подбаєм про спасіння наших душ?

Валентин ШУЛЬГА.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Веселі макогончики

ДИВНІ ЛЮДИ

— Ви чого це не сплачуєте за тепло у вашій квартирі?! Ви що, не знаєте, як дорого "за роттердамською формулою" обходиться нашим теплоелектростанціям якісне вугілля?.. Ми ж оформлюємо його за маршрутом Донецьк—Роттердам—Київ...

— Та чого ви на мене намовляєте?.. Я постійно сплачую за тією ж "роттердамською формулою": переказую кошти прямісінько у Роттердам... Хіба я винен у тому, що вони десь губляться дорогою — і ні до Києва, ні до Донецька не доходять... Дивні якісь люди...

І ДИТИНА ЗНАЄ...

— Тату, ти знаєш, чого стіни московського Кремля мають червоний колір?..

— Кажі, синку... Бо нас колись у школі вчили, що Красна... походить від слова "красива"...

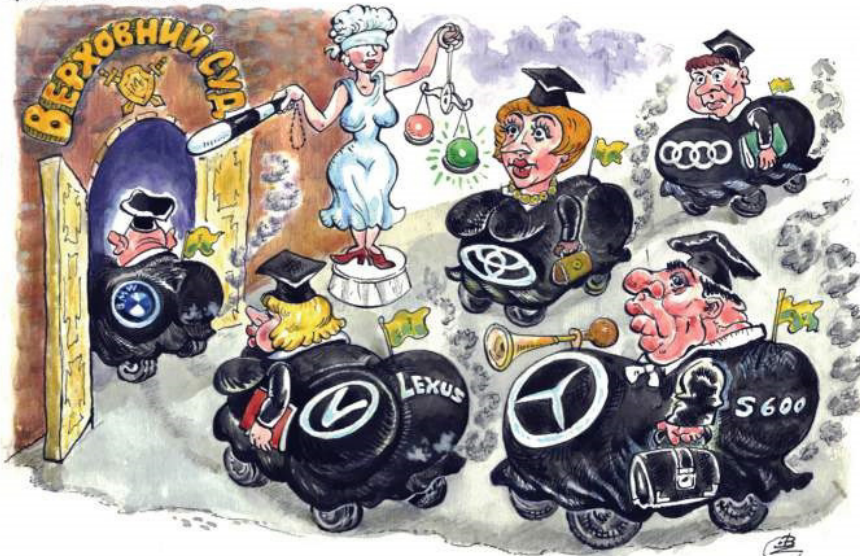
— Та ні, тату, відстав ти від життя... Червоний той Кремль тому, що навіть цеглі соромно за те лихо, що за його стінами наробили дядьки управителі з нашою Україною, та й далі продовжують робити лиху справу по всьому світу... Хоча б у тій же Сирії...

Юрій КРУЦЬ.

с. Чорнянка
Каховського району
Херсонської області.

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

ЗІБРИКИ ПЕТАСА

Пародії

РОЗРІЗАНИЙ КАВУН

...Сідає птах — дитини не зляка...
...У вітрі влітаю себе — гульвісу...
...Де дзвонять у основні вітра лісу
берези, наче ціпки молока...
...Наповнений звучанням дивних лун,
В надії виглядаєш день наступний,
І знову всеосвячений, вседоступний
Світ пахне, як розрізаний кавун...

Михайло Каменюк

Розрізаний кавун з дитинства сниться
Тоді стрибав не в гречку, а в баштан.
Щаслива мить та вже не повернеться.
Натомість увійшов в ліричний стан.
Творця уяву дітки зіграють,
Та не коров'ячі, і не козячі, ні!
Лише гульвіси муху ту у носі мають,
Надхнення шал від діжок тих чекають.
...Явись розрізаний кавун, хоч уві сні!

* * *

Я ненавиджу цю істоту
Цього теплого м'яса кусень
Ці невиліплі болем соти
Неспокійної спокую
Дотягнувся би я рукою
І попросив би веремію
Балерину мого спокою
Я сьогодні терпіти вмію
Ні на вчистість віні на доту
Не погинути — проковтнути
Божевільну мою істоту
Одержимого мого брута

Іван Андрусяк

Одержимого свого брута
Від жінок навесні ховаю
Я ненавиджу цю істоту
Розізлила мене до краю
Балерини снують Хрещатиком
Все як вчора і як завжди
Розстріляв би усіх з автомата
І пощади ніхто не проси
Я сьогодні терпіти вмію
Й позавчора терпів не раз
Знов покличу свого веремію
Та коли ж цей скінчиться сказ

КРЕДО ПОЕТА

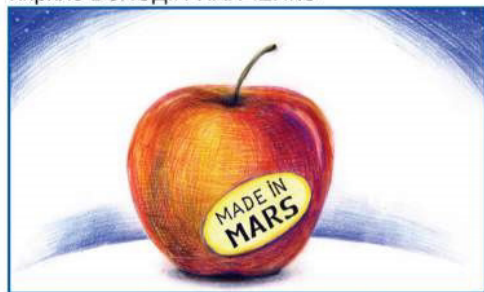
Я не поет,
Бо мої слова грубі,
Як поліна,
І не мистець,
Бо мадонни німі до мене,
Як чужі фотографії,
І не філософ,
Бо не можу читати
Ні Канта,
Ні Декарта —
Але коли ніч
І коли пече мозок,
Що мені робити?
— Коли б я вмів ходити на голові,
Я ходив би

Юрій Тарнавський

Я не коханець,
Бо мої руки грубі,
Як ноги,
А ноги такі,
Як швабри,
І не політик я,
Бо кажу, що думаю,
А думаю я нічого,
І не актор,
Бо на сцені
Кричати треба,
Я ж тихіше води,
А найприкрийше те,
Що поетом мене назвали,
І нині постійні аврари,
Щось да мушу писати,
Народи мене мати
Назад

Григорій БУРЦЕВ.

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Олександр МІХНУШЕВ

— Навіть не думав, що це таке цікаве читво...

— Горілку п'єш?
— Тільки казьонку?
— Цигарки смалиш?
— Тільки самосад.
— Жінок любиш?
— Тільки, поки наливають.

— Заміж хочеш?
— Якщо у митний союз, то не
піду
— А до Євросоюзу?
— Там вимог багато, не
визмуть.

Батько:
— Ти коли будеш женитися?
Син:
— Як тільки знайду багатого
тестя!..

Анекдоти... від Сергія

Митник зупиняє фуру:
— Що везеш, шановний?
— Повітря.

— От, блін, загазували країну,
що вже й повітря мусимо заво-
зити із закордону. Проїжджай.

— Купіть курку! — кричить
баба на ярмарку. — Матимете і
яйця, і пір'я на подушки, і
добриво під овочеві культури, і
сусідського півня з сусідкою.
— А ви що, із сусідкою продаєте?
— Ви купіть курку, а сусідку
вам півень приведе.

— А вона гарна? — питає
мужчина.

— Чи гарна, не знаю, —
одказує продавчиня. — Але
сваритися за свого півня, що
ходить до вашої курки, точно
прийде.

На весіллі: "Гірко! Гірко! Гірко!
Р-р-а-з, два-а-а, три, п'ятде-
сят сім, сто три... Ей, чуваки,
дайте випити, бо горілка
скисне..."

Влаштувався швейцаром у
Верховну Раду: роздягає зако-
нодавство.

Сергій ЦЮРИЦЬ.

м. Луцьк.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Іване Петровичу, не впізнала!
Багатим будете!

Василь ФЛЬОРКО

Сергій ФЕДЬКО
З Новим Роком!

Повернувся я з новорічної вечірки додому, і — досі не знаю чому — внутрішній голос раптом прошепотів мені:

— Заглянь но під ліжко!

Я нахилився, заглянув і знайшов там абсолютно незнайомого чоловіка.

— Не буду приховувати, — звернувся я до нього, — але я дуже здивований нашою зустріччю. Що ви робите під моїм ліжком?

Чоловік, сопучи, виліз звідти і спитав:

— Щітка є? Пилюга там у вас...

Я подав йому щітку і нагадав, що чекаю відповіді.

— Якщо чоловік під ліжком, — зітхнувши, сказав він, — отже, винна у цьому жінка. Більше ніщо на світі не примусило б мене лізти туди. Як кажуть французи: "Шерше ля фам", що значить — в усьому винні баби...

— Тоді ви, пане, залізли не під те ліжко. Я вже два роки як розлучився. Коли якось знайшов ось так, як сьогодні, чоловіка під ліжком, я розлучився зі своєю дружиною. Тепер мені вже немає з ким розлучатися...

— Мова не про вашу дружину, а про мою, — похмуро мовив він. — Може, по мені цього не видно, але я сказано ревнивий!..

— Я не знаю вашої дружини, ні разу її не бачив.

Мірослав ШВАНДРАЛІК

Шерше ля фам...

— Це правда? Мене звуть пан Клинежи, а її Ярмила Клинежова.

— У мене — жодної знайомої Ярмили.

— Пане, — захвилювався він, — я маю повну інформацію з надійних джерел. Вона ходить до вас додому.

— Пане Клинежи, — вибухнув я, — сюди не ходить жодна жінка.

— Дивно, — похитав він головою, — такий статечний чоловік як ви не може не притягувати жінок, наче магніт.

— Взагалі це моя особиста справа, але коли це вже вас так

цікавить — притягую. Можу зізнатися: я зустрічався з однією Штечекковою. Але наші зустрічі відбувалися не тут, а в неї вдома.

— А ця Штечеккова, випадково, не моя дружина? Може, вона виступає, так би мовити, під псевдонімом?

— Облиште! Ми з Штечекковою працюємо в одній установі.

— Що ж, у такому разі я справді помилився і зовсім даремно заліз під ваше ліжко. Прошу прощення!

— Дрібниці, — посміхнувся я. — З ким не буває. Струсіть порошок із лівого рукава.

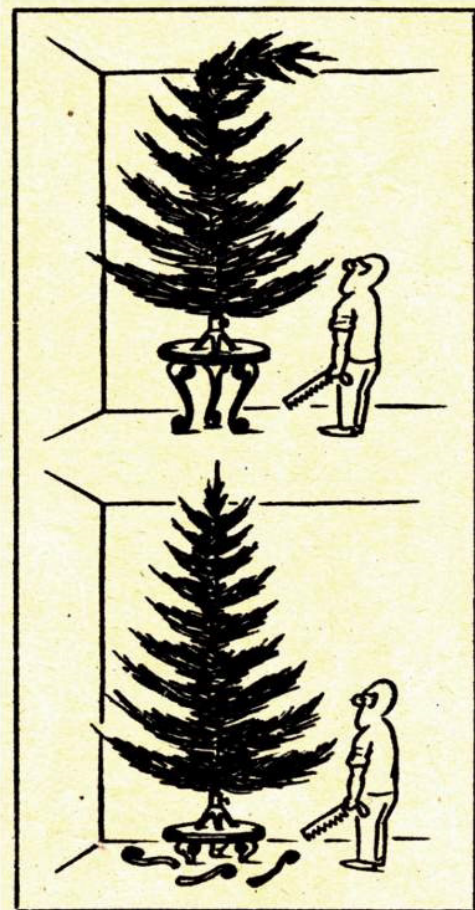
Він, задкуючи, вийшов з квартири, а я заходився від реготу: до якого глупства можуть довести людину сліпі ревності! Залізти під ліжко незнайомої людини!

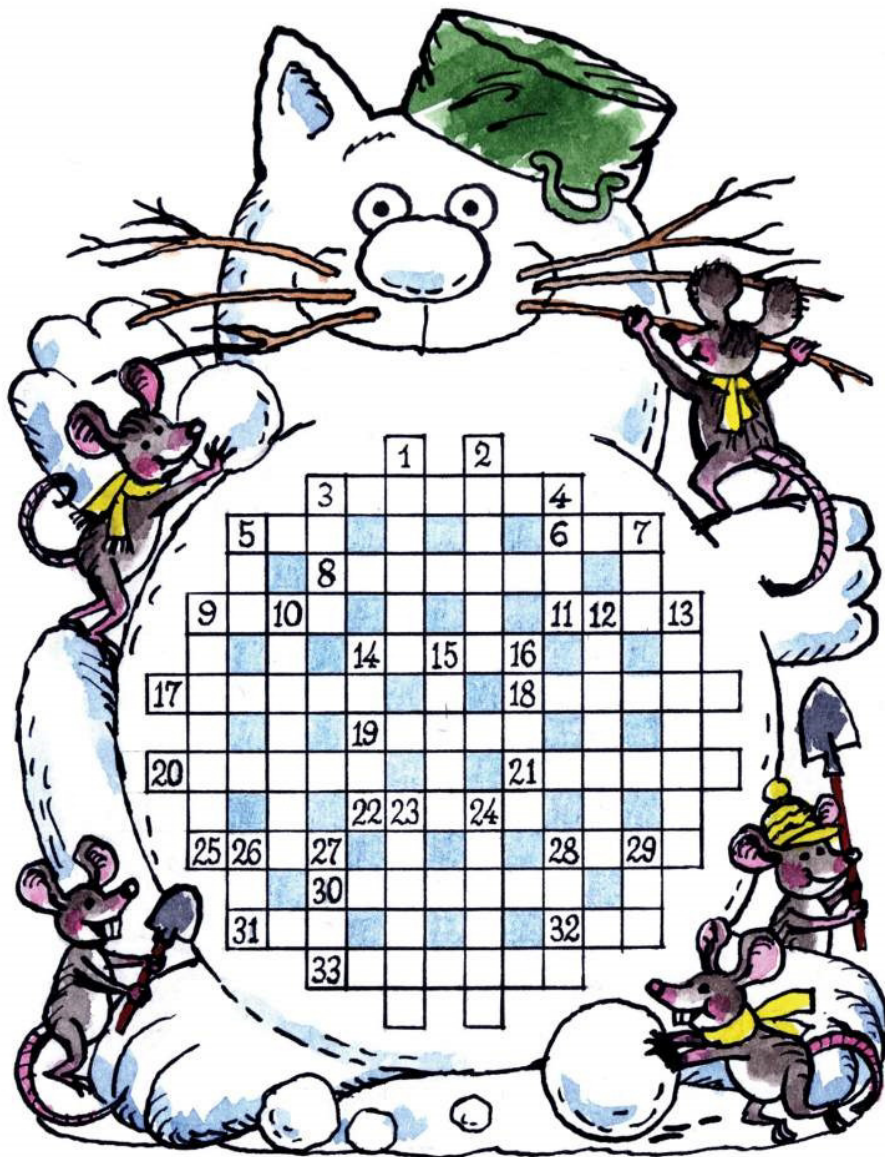
Але тут я знову почув внутрішній голос і підійшов до письмового столу.

Так воно і є. Всі мої грошенята зникли!

Ось вам і "шерше ля фам"!..

Переклад з чеської.

хрестослів

СНІГОВИК

По горизонталі: 3. Невеличка християнська культова споруда без вітваря для відправ. 5. Об'єднані Арабські Емірати. 6. Великий співочий колектив. 8. „Хатинка“ для поштового листа. 9. Представник германського племені, що колись населяло північно-західну Європу й Британію. 11. Найменша хімічно неподільна частинка речовини. 14. Міра ваги коштовного каміння. 17. Деталь автомобіля, що кріпиться на вісь. 18. Великі змагання гребних, вітрильних або моторних суден. 19. Водоплавний птах. 20. Місце згину ноги. 21. Антонім до „корінець“. 22. Широка популярність, загальне схвалення. 25. Низький жіночий або дитячий голос. 28. Молодий матрос. 30. Фантастичний бойовик про робота-поліцейського. 31. Станція технічного обслуговування. 32. Він буває і геометричний, і глухий. 33. Поштове відправлення, більше за бандероль.

По-вертикалі: 1. Український сорт вишні, гібрид вишні й черешні, отриманий унаслідок народної селекції. 2. Давньогрецька морська німфа, що своїм співом зваблювала мореплавців у згубні місця. 3. Кондитерський виріб зі здобного тіста з родзинками. 4. Легке вітрильне або моторне судно для відпочинку, один із атрибутів багатіїв. 5. Смуґаста комаха із жалом. 7. ...-де-Жанейро — столиця Бразилії. І водночас — повнометражний мультфільм, де за сюжетом у бразильських джунглях браконьєри викрадають пташеня рідкісної породи блакитний ара. 9. Воля, відсутність гноблення й утисків у суспільстві. 10. Дуже твердий мінерал-кварц, придатний для добування вогню. 12. Столиця Ірану. 13. Нічна фіалка, рослина з дрібними бузковими квітами, що мають сильний приємний запах. 14. Пальмовий плід, дуже великий горіх. 15. Водойма. 16. Рослина із зеленими м'якими пагонами, що не дерев'яніють. 23. Особа на службі в приватній компанії, за допомогою якої здійснюється тиск на законодавців і держчиновників в інтересах цієї компанії. 24. Коваль із Миколи Гоголя „Повісті на хуторі поблизу Диканьки“. 26. Велика площа землі, заросла деревами й кущами. 27. Кінська рись із підсакуванням, алжур. 28. Верхній жіночий народний одяг у вигляді довгої корсетки з рукавами. 29. Представник молодіжної музичної субкультури, імідж якого вимагає одягатися у все чорне.

Склала Олена БЕГМА, малював Олексій КОХАН.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 1 • Січень 2017

КРИСЛОВАДНА ГРОМАДА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко Недаймаху
(працює на авторитарних засадах від півночі до обідньої перерви)

Гордій Відсебеню
(працює на демократичних засадах після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради Сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО
Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводий Верховної Бяляндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтва України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній Бяляндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИНИС

Заслужений діяч мистецтва України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністр образотворчих просторів Веселої республіки «Перець»

Олександр ОКО

Заслужений художник України

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий посол України

у Веселій республіці «Перець» в Україні

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий посол

Веселої республіки «Перець» на Українському радіо

Евген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтва України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець» на Українському радіо

Василь ДОЖИК

Заслужений діяч мистецтва України

УКРСМІХІНФОРМБОРО «ПЕРЦІЯ»

Валерій ЧМІРЬОВ

Світовий мережевий репрезентант українського мистецтва сміху

Редакція залишає за собою право на редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором.

Редакція може не поділяти думку автора.

Рукописи, малюнки та листи не рецензуються і не повертаються.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-гумористичної літератури «ТОЛОКА».

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

Видається з квітня 1922 року.

Свідцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Адреса редакції:

01103, м. Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

тел.: (044) 284-77-00

Адреса для листування:

01103, м. Київ, а/с 67

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@gmail.com

Відділ передплати і торгівлі «Книга – поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

e-mail: perets.peredplata@ukr.net

Відділ маркетингу та реклами:

тел.: (044) 284-77-00

e-mail: perets.reklama@ukr.net

Головний редактор: Юрій ЦЕКОВ

Головний художник: Олексій КОХАН

Відповідальний секретар: Юрій ІЩЕНКО

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15.

Замовлення № 10324

Загальний наклад 12 400 прим.

Підписано до друку 20.01.2017 р.

Формат 60×84/8

Виходить 1 раз на місяць.

Передплатний індекс 97835.

Ціна договірна.

© Перець. Весела республіка. 2017.

ДОБРИЙ ВЕЧІР ДОБРИМ ЛЮДЯМ!

Юрій КОСОБУКІН

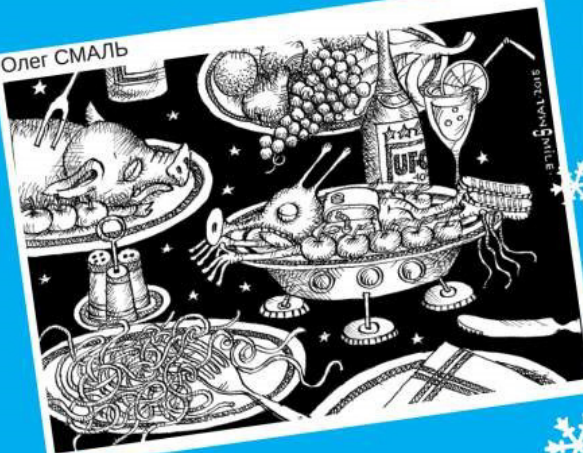

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Сидорчук, давай я тобі відрядження продовжу!

Олег СМАЛЬ

Олег ГУЦОЛ

Віктор ГОЛУБ

Геннадій НАЗАРОВ

— А мені сьогодні перед
Різдвом всю ніч яблука
снилися...

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим — вакансія
Вінницький — Леонід КУЦІЙ
Волинський — Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський — Василь ШАРОВИЧ
Донецький — Павло КУЩ
Житомирський — Василь ДАЦЮК
Закарпатський — вакансія
Запорізький — Пилип ЮРИК

Івано-Франківський — Микола САВЧУК
Київський — Тарас КІНЬКО
Кіровоградський — Сергій КОЛЕСНИК
Луганський — Павло КУЩ
Львівський — Олег КАЧАН
Миколаївський — Василь ПІДДУБНЯК
Одеський — Дмитро ШУТТА
Полтавський — Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський — Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський — Петро ТОВСТУХА
Тернопільський — Ярослав БОРСУК

Харківський — Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський — Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький — Олександр ТИМОЩУК
Черкаський — Сергій НОСАНЬ
Чернівецький — вакансія
Чернігівський — Сергій ДЗЮБА

Для листування:

Поштова адреса — 01103, м. Київ, а/с 67

Електронна пошта — perets.vlaskor@ukr.net